

Achter het rookgordijn

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig, columns

Een passend woord, columns

Achter het rookgordijn

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 8789464355451
© 2021 Roland Smulders

Op het spoor

Toen ik het bericht zag langskomen, wist ik al dat het waarschijnlijk om een grap zou gaan. Een grootschalig onderzoek waarbij Zwitserse mensen damesonderbroeken gaan begraven in naam van de wetenschap: je kunt op je klompen aanvoelen dat er dan iets stinkt. Of heeft Diederik Stapel na zijn val asiel gevonden in de Alpenstaat en zit hij daar nu de meest krankzinnige experimenten te verzinnen. Hoeveel Zwitserse inwoners bijvoorbeeld damesondergoed 'model niet sexy' toegezonden willen krijgen om er moestuintje mee te spelen? Vanaf welk percentage adviseert Diederik de Zwitserse regering een vervolgonderzoek in te stellen?

Om niet beschuldigd te worden van nalatigheid, heb ik de zoekmachine op mijn laptop gevraagd wat er zoal te melden was over Zwitserse onderbroeken. Het zou immers toch over serieuze wetenschap kunnen gaan en dan kan ik het niet maken de fine fleur van intellectueel Helvetia belachelijk te maken. Sorry, sorry en nog eens sorry. Ik had er echt geen idee van hoe belangrijk het is om te weten hoeveel Zwitserse torretjes graag de tanden in een damesonderbroek zetten.

In eerste instantie kwam er behalve het bericht dat ik al kende weinig naar boven. Alleen dat vrouwelijke soldaten in Zwitserland voortaan gebruik mogen maken van ondergoed voor dames. Een nieuwsfeit dat ik overigens ook niet meer durf te geloven, want in Zwitserland hadden de inwoners dat gevalletje vernedering ongetwijfeld al veel eerder via een referendum aan de kaak gesteld.

Mooi, dacht ik dus in eerste instantie. Dat bericht over een land waar de bevolking massaal onderbroeken staat te begraven, kan

ik met een gerust hart op de stapel met nepnieuws leggen. Natuurlijk is er in Zwitserland niemand zo gek om met een dergelijk onderzoeksvoorstel naar de leiding van de faculteit te stappen. Zelfs voor een decaan met Zwitserse humor moet er wat van te maken zijn. Moeten die op te sturen onderbroeken nog van een bepaalde maat zijn, of maakt dat de torretjes niet zoveel uit? Komt er in de bijsluiter wel duidelijk de waarschuwing dat de kledingstukken ongebruikt moeten worden begraven, om de uitslag van het wetenschappelijke onderzoek niet te beïnvloeden? Het zou toch jammer zijn als Zwitserland door zo'n detailpunt naast een Nobelprijs zou grijpen.

Misschien voor de zekerheid toch even op Facebook kijken, dacht ik toen. En gelukkig maar, want volgens de pagina van de universiteit van Zürich is bioloog Marcel van der Heijden een bedrijvig en pervers mannetje. Helemaal geen nepnieuws dat de wereld in is geslingerd door Diederik Stapel of een van diens volgelingen. Alleen de naam, die doet toch niet erg Zwitsers aan. Facebook en de universiteit van Zürich blijven het antwoord schuldig, maar LinkedIn brengt mij inderdaad op het spoor van een stevige Nederlandse connectie. Ineens begin ik het allemaal een stuk beter te begrijpen. Dat bericht over die vrouwelijke Zwitserse soldaten zal ook wel verzonnen zijn door een Nederlander.

Voortschrijdend inzicht

Voor de burgemeester van mijn woonplaats Oisterwijk zal het wel even slikken zijn geweest, toen hij laatst door het plaatselijke nieuws scrolde. Of kwam het nieuws tot hem via een buurman over de heg tijdens het wekelijkse onderhoud van de tuin? Zo'n gesprek in de trant van: 'Wat hoor ik nou? Moet je op zoek naar een andere baan?' Ik weet niet hoe het is gesteld met het gevoel voor humor van de burgemeester, maar het zou mijn dag behoorlijk verzieken.

Alles schijnt te maken te hebben met een onvoorzichtige uitspraak door lokale politici toen de huidige burgemeester in Oisterwijk aan zijn werk begon. Een door de Kroon benoemde burgemeester is, hoe je het ook bekijkt, toch een soort gast en met gasten is het volgens een oude wijsheid net als met vissen: als je ze niet op tijd wegdoet, dan gaan ze stinken. Een periode van twee ambtstermijnen is echt het maximum, schijnen de toenmalige raadsleden met de kersverse burgervader afgesproken te hebben. En het einde van die periode valt kennelijk ergens in dit jaar.

Hij is jonger dan ik. Die gedachte flitst door mij heen, als ik korte tijd later lees dat de eerst nog uitgesloten tweede herbenoeming inmiddels toch maar snel geregeld is. Als ik volgens de uitkeringsinstantie nog niet toe ben aan het afschalen van mijn sollicitatieactiviteiten, zal van een uit te zwaaien burgemeester ook wel verwacht worden dat hij in ruil voor zijn wachtgeld wekelijks in de pen klimt. Heb je al geschreven, Hans? Dan schrijf maar opnieuw. En niet vergeten maandelijks het formulier in te leveren en vakantieplannen op tijd te melden. Wie een beroep doet op geld van de overheid, mag best voelen dat het om liefdadigheid gaat.

De lokale pers verkeert in de veronderstelling dat haar berichtgeving de zaak in een stroomversnelling bracht en komt met een uitgebreid artikel over politiek in achterkamertjes terug op de zaak. Zelf heb ik een andere verklaring, die volgens mij niet op voorhand mag worden uitgesloten. Toen de afspraak werd gemaakt zag het politieke landschap er anders uit. Soms dwingt voortschrijdend inzicht tot het nemen van ferme maatregelen en moeten wij niet zo eigenwijs zijn aan het verleden vast te houden. Wij kennen allemaal de avonturen van de plaatsgenoot die als een donderslag bij heldere hemel in een interview riep wethouder te willen worden en vervolgens op dezelfde manier liet weten zich een goede gedeputeerde te vinden. De eerste keer werd er nog over gelachen. De keer daarna overheerste vooral bezorgdheid over de bestuurbaarheid van de provincie. Nu wil iedereen alleen voorkomen dat er binnenkort weer een artikel in de krant staat en het tij niet meer te keren is. Diep in zijn hart voelde hij zich altijd al boven de partijen staan.

De andere kant op

Er zijn in Nederland veel organisaties die zich bezighouden met het gevraagd en vooral ongevraagd geven van advies aan de overheid. Wij kennen bijvoorbeeld de Raad van State, de Sociaal Economische Raad, het Sociaal en Cultureel Planbureau, het Planbureau voor de Leefomgeving en de Gezondheidsraad. Wie moet opdraaien voor de kosten van al dat adviesgeweld? Ik ben bang dat het de belastingbetaler is. Adviesorganen zijn fantastische dingen om overbodige politici te begraven en dat hoeven zij natuurlijk niet voor niks te doen.

Neem de vroegere minister Jet Bussemaker. Voor haar werd een plaatsje gevonden als voorzitter van de Raad voor de Volksgezondheid en Samenleving. Die hebben wij namelijk ook en dus is het net zo gemakkelijk om er ook een voorzitter neer te zetten die weet hoe alle adviezen een beetje effectief op het goede bureau belanden. Jet heeft tijdens haar politieke loopbaan niet echt een verpletterende indruk gemaakt – waarschijnlijk zijn de meeste mensen alweer vergeten dat zij nog niet zo lang geleden door haar werden geregeerd – maar zij heeft wel geleerd welke weg rapporten binnen een ministerie moeten volgen.

Jet neemt haar werk serieus. Als zij wordt betaald om te adviseren over een gezonde samenleving, dan zal zij ook adviseren over een gezonde samenleving. En er zijn weinig dingen zo fnuikend voor een gezonde samenleving als ongezonde snackbars waar landgenoten uit het onderste sociale segment patatjes oorlog en berenklauwen naar binnen staan te werken. Daarmee moet je bij Jet dus niet aankomen, want dan gaat er heel snel een gedegen advies van zesenvoertig pagina's richting het kabinet.

Wat mij altijd verbaast, is dat zulke adviezen zo snel worden opgemerkt. Kennelijk worden er ook weer mensen betaald om voortdurend in de gaten te houden of er door een afgeschreven politicus een stokpaardje doorheen wordt gedrukt. Hoezo wil Jet gemeenten de mogelijkheid geven snackbars van het grondgebied te weren? Is zij aan het dementeren? De snackbar of cafetaria staat centraal in de Nederlandse traditie. Net zoals Zwarte Piet, die trouwens juist veel aanhangers heeft bij de liefhebber van het betere frietje met. Welke verborgen agenda gaat er schuil achter de poging van Jet deze oertraditie op een vuige manier de nek om te draaien?

Zelf kan ik er niet meer zo goed tegen. Friet met mayonaise levert in mijn geval al snel maagpijn op en zo krampachtig wil ik ook weer niet vasthouden aan de traditie. Maar dat betekent niet dat ik anderen het genoegen van de snackbar wil ontzeggen. Integendeel zelfs. Eenmaal per week, of desnoods drie keer per dag. Van mij mogen mensen dat helemaal zelf uitmaken. Als Jet moeite heeft met die aanblik van zich naar de ondergang etende mensen, dan kijkt zij tijdens het passeren maar even de andere kant op.

Emotioneel

De broer van prinses Diana vond de uitvaart van de Britse papaprins Philip zo fantastisch emotioneel. Ik weet eerlijk gezegd niet wat ik met de mededeling moet. Vanwege corona mochten er maar dertig gasten aanwezig zijn bij de plechtigheid. Het lijkt mij sterk dat de broer van Diana tot de gelukkigen behoorde. Voor wat het Britse koningshuis betreft, is Charles Spencer vermoedelijk net zo dood als de persoon om wie het bij de gebeurtenis draaide. Waarom zou je immers blijven aanmodderen met het familielid van iemand die inmiddels al lang en breed is vervangen? Om telkens de gemoederen te moeten sussen als die broer weer eens een sneer geeft in de richting van Camilla? Zaken die voorbij zijn, moet je volgens een Brits gezegde vooral zo laten.

Verder gaat het nieuws op de dag dat ik deze column schrijf vooral over corona. 'Der Keerlen God' Hubert Bruls heeft een stevige waarschuwing afgegeven in de richting van het kabinet. En nu als de gesmeerde bliksem versoepelen, Mark en Hugo. Open met die buitenruimte, of jullie zullen wat beleven. Weg met die niet langer te handhaven avondklok. Hoe kan de overheid verwachten dat nog iemand zich aan de coronaregels houdt, als zelfs de burgemeesters er openlijk het gigantische achterwerk mee afvegen? Als ik mij 's avonds opsluit, is het op straat zo mogelijk nog drukker dan vroeger. Met krijsende jongeren die terugkomen van een van de door de overheid georganiseerde massale testevenementen.

Misbruikt voel ik mij. Al langer dan een jaar verkondig ik de waarheden die ons volgens het kabinet uit de crisis moeten redden. Ik heb Lange Frans, Willem Engel en Wybren van Haga verketterd, omdat zij durven te twijfelen aan de noodzaak

buiten het aantal bewegingen te beperken. Belangeloos nog wel. Zonder dat de overheid mij er een miljard voor hoefde te betalen. Ik ben niet zo'n oud-generaal die een behoorlijk graantje mee wil pikken van andermans ellende. Kan iemand mij uitleggen hoe dat zich laat rijmen met een samenleving die door de pilots uit de voegen barst? Is het nu ineens niet meer erg dat er zoveel mensen op straat zijn?

Op het Haagse Malieveld verzamelen zich binnenkort vermoeid ogende demonstranten met op hun borden verwijtende teksten. 'Ik ben zo kwaad als een riek', lees ik en voor de verandering kan ik hartgrondig meeleven. Het zijn de uitgewoonde zorghelden die zich net als ik hebben laten bedotten door de applaudiserende koninklijke familie en de roerende toespraak waaraan premier Mark geen actieve herinnering meer schijnt te hebben. Vooraan staat mijn persoonlijke held Diederik Gommers. Hij moet eigenlijk terug naar zijn overvolle intensive care om te redden wat er nog te redden valt, maar hij kan er de moed niet meer voor opbrengen. Op Twitter laat iemand weten dat het een emotioneel beeld oplevert.

Beschilderde scharrelkoeien

Minister Wobke Hoekstra wil na zijn gesprek met informateur Herman Tjeenk Willink alleen kwijt dat hij en zijn partij nog niet definitief hebben besloten over het lot van premier Mark Rutte. Het is een terughoudendheid die ik goed kan begrijpen. De arme Wobke heeft zojuist gehoord van het na gedoe over corruptie opgestapte provinciebestuur in Limburg en van de miljoenenbonus die een zekere Ben Smith dankzij de gulheid van Wobke in de zakken van diens maatkostuum mag steken. Een beetje liegen over wat er vertrouwelijk werd besproken is erg, maar als het aankomt op het smijten met eerste stenen, is CDA-leider Wobke niet de eerste die aan de beurt komt.

Voorzichtigheid is ook geboden. Wobke heeft waarschijnlijk gehoord dat ik naar aanleiding van de ranzige omgang met de premier op het oorlogspad ben. Hij zit er niet op te wachten door mij voor de eeuwigheid een etiket opgeplakt te krijgen. Zoals grote beestenbaas Esther Ouwehand, die dankzij mijn inbreng verder door het leven moet als de Eucalypta van het Binnenhof. Het is haar verdiende loon. Dan had zij zich maar niet moeten opwerpen als leider van de 'help Mark de wereld uit beweging'. Ik kan gewoon niet wachten tot een kritische journalist besluit ook eens op zoek te gaan naar de splinter in haar oog. Hoe het bijvoorbeeld zit met dat kunstwerk van een beschilderde koe die zij volgens het overzicht van de Tweede Kamer cadeau kreeg in 2007. Valt het beschilderen van runderen op een of andere manier te rijmen met de idealen die zij in de openbaarheid zo vurig verdedigt? Zolang het maar om een scharrelkoe gaat?

Dat politieke partijen proberen de uitslag van verkiezingen zo goed mogelijk uit te spelen, kan ik nog wel begrijpen. Waarom

het echter nodig is om op een obsessieve manier alle krachten te bundelen om de premier als mens te beschadigen, moeten Eucalypta en haar bondgenoten mij nog maar eens op hun gemak uitleggen als het stof is neergedaald. Er zal wel een reden voor zijn, anders zouden al die keurige partijen zich niet ineens allemaal gedragen als een stel hongerige hyena's.

Misschien moeten alle fractievoorzitters terugtreden om plaats te maken voor een nieuwe politiek zonder leugens en rioolpraktijken. Een politiek waar ik weer naar kan kijken zonder over mijn nek te gaan. Een bestuur met het nodige gezag voor het aanpakken van alle problemen. Als onderdeel van een totaalpakket zou ik mij voor kunnen stellen dat Mark besluit er na ruim tien jaar leiding geven een einde aan te breien. Eucalypta heeft hem uitgenodigd in naar hutje op de hei naar beschilderde scharrelkoeien te komen kijken. Wat er verder van komt, zien zij wel. Als Eucalypta vraagt of hij de politiek niet mist, zal hij liegen er geen actieve herinnering meer aan te hebben. En zij zal knikken. Eigenlijk heeft hij gelijk om er op die manier naar te kijken. Soms is het maar beter dingen te vergeten.

Aftaaien

Zijn het oogkleppen, of hebben wij te maken met een staaltje minachting zoals alleen de adel dat ten beste kan geven. Even het gepeupel laten merken hoe er in koninklijke kringen wordt gedacht. In het Verenigd Koninkrijk wordt de stoute prins als woordvoerder naar voren geschoven om te vertellen hoe groot de leegte is die door het overlijden van zijn vader is geslagen. Op zichzelf ben ik best genegen dat te geloven, maar moet het uitgerekend door hem worden verteld? Hebben wij niet afgesproken dat hij onze spijsvertering niet meer komt verstoren? Eerst gaan praten met de Amerikaanse juristen over dat gevalletje misbruik van minderjarige meisjes.

Er wordt sowieso veel te veel aandacht besteed aan het heengaan van de pater familias, wiens grootste bijdrage aan de geschiedenis was, dat hij af en toe een lompe opmerking maakte over spleetoojjes. De enigen die geloofwaardig om hem treuren, zijn de Vanuatuanen, bewoners van een archipel in Oceanië die na een nacht stevig doorhalen overtuigd zijn geraakt van het feit dat oude Philip een gereïncarneerde strijder was. Hun leven is van het ene op het andere moment op zijn kop gezet. Door deze slag van het noodlot hebben zij nu geen idool meer om kerstkaarten aan te sturen en moeten zij in allerijl op zoek naar iemand die de rol van de reïncarnatie van de reïncarnatie wil vervullen. Dat er in de media aandacht is voor dit menselijke drama, kan ik goed begrijpen. Wat de rest van de wereld vindt, hoef ik echter niet te weten.

Van het verhaal dat de hele wereld door het heengaan totaal in de vernieling ligt, geloof ik geen woord. Er zijn mensen die genuanceerder over de kwestie denken. De Britten die in de buurt van het paleis wonen bijvoorbeeld. Zij zullen naast

droefheid waarschijnlijk ook een gevoel van opluchting ervaren. In elk geval kan de oude man nu niet meer de Landrover pakken om onschuldige fietsers de sloot in te rijden.

Volgens de pers biedt het treurige overlijden de kans op een verzoening van de familie met de in de Verenigde Staten levende kleinzoon en zijn Assepoester. Er is gewoon geen kruid tegen gewassen. Dacht ik eindelijk verlost te zijn van die wanstaltige cultus en dan zwengelt Philip met zijn verscheiden het hele circus weer aan. Harry was terug in het Verenigd Koninkrijk, maar Assepoester durfde de confrontatie met de rest van de familie nog niet aan. Volgens de paleisgluurders is dat echter slechts een kwestie van tijd. De Britse monarchie verkeert in zwaar weer. Wat de onderdanen willen is de bladzijde omslaan met een koningshuis dat eendrachtig achter koning Willem staat. Charles laat weten zijn beurt te laten schieten en alles komt weer goed. Natuurlijk moet Charles dan niet gaan zeuren over zijn heilige recht op de kroon. Zoals Albert dat deed in België, toen de mensen daar ook dachten dat hij snel zou aftaaien.

Terug in mijn ark

Het zal onwennig zijn om mij 's avonds weer op straat te mogen vertonen. Zo moet Noach zich ook hebben gevoeld toen hij uit zijn ark kroop. Na maanden huisarrest door de avondklok heeft het buiten zijn iets weg van het betreden van verboden gebied. Ik houd er rekening mee binnen enkele minuten door een handhaver op het matje te worden geroepen. Dus ik denk echt dat de overheid zo dom is te versoepelen terwijl de besmettingen ons om de oren vliegen? Misschien dat een boete van vijftien negentig euro mij op andere gedachten kan brengen. Ik weet dat het een ongegronde angst is, maar zoals in het geval van de zomertijd heb ik even nodig om mijn biologische klok opnieuw in te stellen.

Mijn persoonlijke held Diederik Gommers maakt aan tafel bij het programma 'Op1' wereldkundig dat hij de versoepelingen maar een enge exercitie vindt. Er liggen meer mensen aan de beademing dan toen de overheid het nodig vond de avondklok uit de mottenballen te halen. Ergens geeft dat toch wel te denken. Mocht het verkeerd gaan, dan hebben wij weinig mogelijkheden meer achter de hand om een totale ramp te voorkomen. Premier Mark Rutte ziet dat als een verantwoord risico, maar Diederik en ik houden ons hart vast. De premier roept wel vaker iets wat later toch enigszins anders blijkt te liggen.

Op de dag dat ik voor de grap voorstel om meteen maar alle fractieleiders te vervangen, komt naar buiten dat Wobke Hoekstra en Sigrid Kaag onder de goedkeurende ogen van de ChristenUnie actief betrokken waren bij het sensibiliseren van Pieter Omtzigt. Mijn laatste restje vertrouwen in de politiek verdwijnt in de prullenbak. Je moet het toch maar durven om

vervolgens als een paar hongerige hyena's over de aftakelende Mark heen te vallen. Geen wonder dat er naar versoepelingen wordt gegrepen om een rookgordijn op te trekken. Leider nieuwe stijl Sigrid de Grote heeft vragen, roept zij in de camera. Van de onsmakelijke affaire kan zij zich niks herinneren. Was zij wel in het land toen over Pieter werd gesproken?

Het is ontvullerend om vast te moeten stellen dat Wobke en Sigrid er nog mee weg lijken te komen ook. Zolang zij zich maar scharen bij de meute die Mark verantwoordelijk wil maken voor alles wat er sinds Attila de Hun misging. Met hun lafheid betalen zij de prijs voor het redden van hun politieke huid en maken zij fatsoen tot een verre herinnering. Mag ik alsjeblieft terug in mijn ark?

In mijn hoofd zingt een liedje rond. 'Zullen wij het nog een keertje overdoen, want het was niet naar mijn zin.' Nieuwe verkiezingen met nieuwe mensen. Een nieuwe ronde met nieuwe kansen. De verhoudingen tussen burgers en overheid, tussen politici onderling, zijn inmiddels zo grondig verziekt dat ik geen andere uitweg meer zie. Het is tijd voor nieuw leiderschap en wat mij betreft maken Wobke en Sigrid geen deel uit van de oplossing.

Kappen met die onzin

Kamerleden hebben sinds enkele jaren hun eigen hitlijst. Er wordt op zijn minst één serieuze journalist betaald om elk jaar het rondje te maken met zijn schrijfblokje en de vraag te stellen wat het favoriete nummer van het aangesproken Kamerlid is. Er komen dan antwoorden zoals 'A wither shade of pale'. Wat ik op mijn beurt weer niet geloof, want wie daar energie van krijgt, moet echt zo snel mogelijk contact opnemen met een kundige therapeut.

Het zal met Kamerleden wel net zo zijn als met andere mensen. De liedjes die hen door de dag heen helpen, delen zij liever niet met de rest van het land. En waarom ook? Eucalypta Ouwehand hoeft niet te vertellen dat zij de laatste tijd de hele dag 'Je loog tegen mij' loopt te neuriën in de wandelgangen. Mijn favoriete Kamerlid Wybren van Haga – hij heeft de eerste plaats overgenomen van de zo smadelijk uitgezwaaide Henk Krol – mag van mij best tegen zijn leider Meneer de Uil volhouden direct na het ontwaken de tekst van 'Het Wilhelmus' uit te galmen. Hij kan moeilijk met de waarheid voor de dag komen. Dat hij zich overeind houdt in de waanzin van het viruswappen door de hele dag 'Daar is Wiebertje' te zingen. In de kringen waarin hij zich de laatste jaren beweegt, heeft hij in dat geval toch een ernstig imago probleem.

De nieuwe Kamervoorzitter Vera Bergkamp vind ik in vergelijking met de vorige presentator van de hitlijst een behoorlijke aanfluiting. Na elk nummer somt zij op wat er allemaal nog komt. Voor een keer wil ik dat wel geloven, maar inmiddels lijkt het haar handelsmerk te zijn geworden en het komt mij nu al zwaar de keel uit. Kappen met de onzin, Vera. Ik hoef niet bij elke interruptie te horen wie er allemaal nog aan de

beurt komen. Er golft een liedje door de plenaire zaal, dat onwillekeurig door alle Kamerleden wordt opgepakt: 'Zullen we het nog een keertje overdoen?' Vernieuwing is van tijd tot tijd een goede zaak, maar dit voorzitterschap lijkt geen succes te worden.

Het is maar goed, dat ik geen Kamerlid ben. Nauwelijks geïnstalleerd moet ik dan voor de dag komen met het nummer dat mij inspiratie zal geven voor de vier jaren die voor mij liggen. Mag het ook iets uit de oude doos zijn? Het is niet zo dat ik er de hele dag mee rondloop, maar soms heb ik een rebellerende bui. Ik luister dan hoe de bewoonsters van het parlementaire Blijf-van-mijn-lijfhuis tekeer gaan tegen de arme premier Mark Rutte en in mijn hoofd klinken de woorden 'Zij ging als maagd het Maagdenhuis in'. Goed zal dat mijn reputatie wel niet doen. Op televisie pakt Joost Vullings fronsend de koe bij de horens. Nu wordt veel duidelijk. Zo iemand ben ik dus.

Valsspelen

De sterrenkinderen in mijn woonplaats Oisterwijk hebben via hun hoofddruide van zich laten horen. Hebben zij de afgelopen tijd gebruikt om de sterren te raadplegen of om de kaarten te vragen licht in de duisternis te brengen? Hoe het ook zij, de uitslag is binnen en wordt triomfantelijk met de wereld gedeeld. Als mensen zich niet meer laten testen, is het snel afgelopen met al die foutpositieve uitslagen en kunnen wij weer allemaal verder met het leven. Soms kan een oplossing toch zo simpel zijn. Het heeft iets weg van manier waarop Alexander de Grote korte metten maakte met zijn Gordiaanse knoop. Met enig valsspelen kun je een heel eind komen.

Natuurlijk is het een verhaal waarop af te dingen valt. Ik hoop echt dat de wappies die het uitdragen niet echt zo gek zijn om het te geloven. In dat geval zie ik de toekomst namelijk erg somber in. Niet testen heeft geen enkele invloed op het aantal besmettingen. Het is net zo'n domme oplossing als het klimaatprobleem een stukje op te willen lossen door automobilisten te verbieden in het donker met het licht aan te rijden. Je ziet de auto's dan weliswaar niet meer, maar op de uitstoot van gassen heeft de maatregel geen effect.

Het gebruik van de term 'foutpositief' verraadt heel duidelijk waar de oorsprong van het bericht moet worden gezocht. Wybren van Haga is weer bezig geweest het land te overspoelen met zijn samenraapsel van halve waarheden en hele leugens. De sterrenkinderen hebben het schrijven natuurlijk in de mailbox gevonden en vertrouwen erop dat een gestudeerd iemand zoals Wybren wel zal weten wat hij zegt. Dat Wybren heeft gestudeerd op stroomdraadjes en niet op de verspreiding van